

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Ας αποτελεί η κάθε ευχή της Θείας λειτουργίας ένα πνευματικό «σωσίβιο»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας



Με κατάνυξη εορτάστηκε η μνήμη του Αγίου Γρηγορίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, του Θεολόγου στον, υπό ανέγερση, πανηγυρίζοντα, ομώνυμο Ιερό Ναό στην πόλη του Αγρινίου.

Στην ακολουθία του Αρχιερατικού Εσπερινού που τελέσθηκε το απόγευμα του Σαββάτου 24 Ιανουαρίου 2026 χοροστάτησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός. Συμμετείχαν οι ιερείς της πόλεως του Αγρινίου, με επικεφαλής τον Αρχιερατικό Επίτροπο, Αρχιμ. Νεκτάριο Τριάντη. Τον θείο λόγο κήρυξε ο Αρχιμ. Σιλουανός Ψιλλιάς, Ιεροκήρυξ και Αρχιερατικός Επίτροπος Μακρυναΐας.

Μεταξύ των πιστών που συμμετείχαν στην ακολουθία του Εσπερινού ήταν ο Βουλευτής Αιτωλοακαρνανίας κ. Θανάσης Παπαθανάσης, ο Δήμαρχος Αγρινίου κ. Γεώργιος Παπαναστασίου, Αντιδήμαρχοι και εκπρόσωποι τοπικών Συλλόγων και Φορέων.

Το πρωί της Κυριακής 25ης Ιανουαρίου 2026 ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην πανηγυρική αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αποστόλου Παύλου στην Μεγάλη Χώρα. Μαζί του συλλειτουργήσαν ο Προϊστάμενος του Ιερού Ναού, Πρωτοπρ. Κοσμάς Τσιτσιβός, ο Αρχιδιάκονος Δημήτριος Λαγούδης και οι Διάκονοι Ιγνάτιος Γοργολίτσας, Σωκράτης Σχίζας και Βαρθολομαίος Κοσμάς.

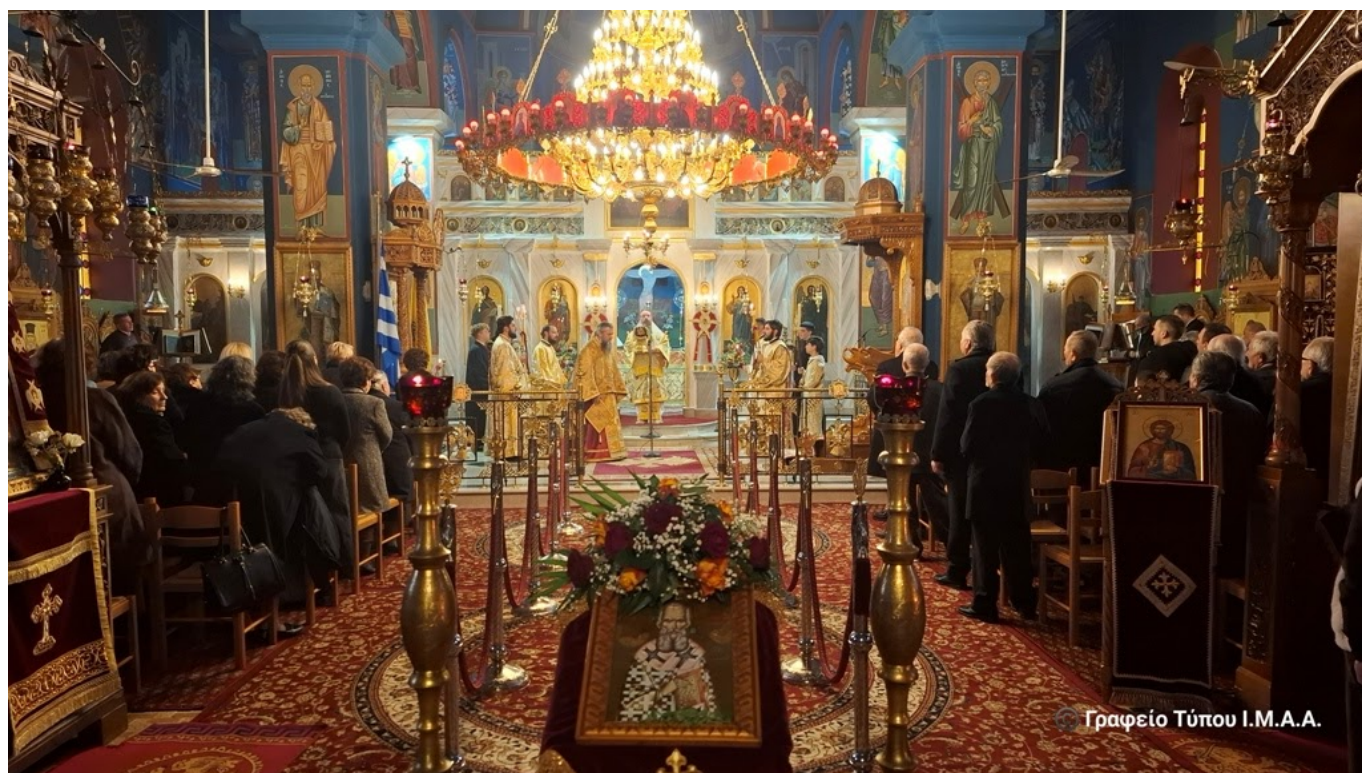
Κηρύσσοντας τον θείο λόγο ο Σεβασμιώτατος συνέχισε την σειρά των κυριακάτικων κηρυγμάτων του που είναι αφιερωμένα στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας και ανέλυσε τα «Πληρωτικά», που ακολουθούν την Μεγάλη Είσοδο.

Ανέφερε τα ακόλουθα:

«Η ανάγκη επικοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό είναι πανάρχαιη. Από τα προϊστορικά κιόλας χρόνια, στο κέντρο των πρωτόγονων οικισμών βρισκόταν πάντα ένα «ιερό» ή ένας βωμός.

Άπειροι οι θεοί, άπειρα τα είδωλα, ένας όμως ο αληθινός Θεός. Κι αυτός ο Ένας και Αληθινός Θεός αποκαλύφθηκε στον λαό του Ισραήλ, στον λαό του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ. Οι θυσίες του εβραϊκού λαού στον περίβολο του Ναού των Ιεροσολύμων αποτελούσαν την πράξη αφοσιώσεως και πίστεως των ευσεβών Εβραίων στον αληθινό Θεό. Οι ιερείς ήταν οι εκπρόσωποι του λαού και το αίμα των θυσιασθέντων ζώων, με το οποίο ράντιζαν τον λαό ήταν η συμβολική πράξη της εξιλέωσής από τα αμαρτήματά του, αλλά και τα αμαρτήματα του ίδιου του Ιερέως.

Και οι Ιερείς, όμως, ήταν άνθρωποι ατελείς, αμαρτωλοί. Πώς μπορούσαν, λοιπόν, να οδηγήσουν άλλους αμαρτωλούς στην τελειότητα; Σε αυτό το μεγάλο ερώτημα, στον πανανθρώπινο πόθο για ένωση με τον αληθινό και τέλειο Θεό, έρχεται σήμερα να απαντήσει ο Παύλος στο απόσπασμα από την προς Εβραίους Επιστολή του: «Τέτοιος, λοιπόν, αρχιερέας μας χρειαζόταν· άγιος, άκακος, αψεγάδιαστος, χωρίς καμιά σχέση με την ανθρώπινη αμαρτία, ο οποίος ανέβηκε πάνω από τα ουράνια. Αυτός δεν έχει ανάγκη, όπως οι άλλοι Αρχιερείς, να προσφέρει καθημερινά θυσίες, πρώτα για τις δικές του αμαρτίες, κι ύστερα για τις αμαρτίες του λαού. Αυτό το έκανε μια για πάντα, προσφέροντας τον ίδιο τον εαυτό Του» (Εβρ. 7:26-27).



Μέσα στο απόσπασμα αυτό συμπυκνώνεται η θεολογία του Αποστόλου Παύλου. Δεν έχουμε πλέον την ανάγκη ανθρώπων, προκειμένου να μεσολαβήσουν για εμάς προς τον Θεό. Ο ίδιος ο Θεός έγινε άνθρωπος, τον αντικρίσαμε πρόσωπο προς πρόσωπο και από την ενανθρώπησή Του μέχρι σήμερα και εις τους αιώνες των αιώνων είναι Αυτός που μας καλεί σε ένωση μαζί Του. Σε κάθε Θεία Λειτουργία, ο ίδιος παρίσταται, ο ίδιος λειτουργεί και ο ίδιος προσφέρεται ως ζωντανός Αμνός θυσίας, προκειμένου ο άνθρωπος να οδηγηθεί μαζί Του στην αιωνιότητα.

Όταν τα Τίμια Δώρα, τα οποία εμείς προσφέραμε για να καθαγιαστούν, μεταφέρονται κατά την Μεγάλη Είσοδο στο Ιερό Βήμα και τοποθετούνται επάνω στην Αγία Τράπεζα, ο Ιερέας μας καλεί να μετατρέψουμε όλους μας τους φόβους, τις αγωνίες και τις ανάγκες σε δέηση και προσευχή και να τα καταθέσουμε, μέσω της πίστεώς μας, στον θρόνο του Θεού, λέγοντας: «Πληρώσωμεν την δέησιν ημών τω Κυρίω», Δηλαδή, «Ας συμπληρώσουμε την προσευχή μας, εντάσσοντας σε

αυτήν ό,τι παραλείψαμε μέχρι τώρα».

Από την λέξη «πληρώσωμεν», οι δεήσεις που ακολουθούν ονομάζονται «πληρωτικά» και είναι πολύ σημαντικές, διότι ομοιάζουν με μια «πνευματική πανοπλία», την οποία ζητούμε από τον Θεό, προκειμένου να μείνουμε ασφαλείς και άτρωτοι από κάθε κίνδυνο και πειρασμό. Αξίζει, λοιπόν, τον κόπο να τις προσεγγίσουμε με περισσότερη προσοχή, προκειμένου η κατανόησή τους να οδηγήσει σε ακόμη θερμότερη προσευχή εκ μέρους μας. Αποτελεί, λοιπόν, το σημερινό κήρυγμα μια ευκαιρία να εμβαθύνουμε στις πέντε πρώτες αιτήσεις:

Πρώτα λοιπόν, ο Ιερεύς εύχεται υπέρ των Τιμίων Δώρων που βρίσκονται ήδη πάνω στην Αγία Τράπεζα. «Υπέρ Των προτεθέντων Τιμίων Δώρων του Κυρίου δεηθώμεν».

Ίσως αναρωτηθεί κανείς: Δεν είναι ήδη άγια τα Τίμια Δώρα; Δεν τα εξαγίασαν οι προσευχές του Ιερέως κατά την διάρκεια της Ιεράς Προσκομιδής πριν αρχίσει η Θεία Λειτουργία; Βεβαίως! Πίσω όμως από την δέηση αυτή υπάρχει και μια υπενθύμιση: Πως τα δώρα που προσκομίσαμε στην Εκκλησία θα γίνουν αποδεκτά ως εξαγιασμένα υπό μία προϋπόθεση: την συγγνώμη και την συμφιλίωση μεταξύ μας. Αυτό μας το δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός στην Επί του Όρους Ομιλία Του: «Όταν προσφέρεις το δώρο σου στον Ναό», είπε, «και εκεί θυμηθείς πως ο αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου, άφησέ το δώρο μπροστά στο θυσιαστήριο, πήγαινε πρώτα να συμφιλιωθείς με τον αδελφό σου και ύστερα έλα να το προσφέρεις» (Μτθ 5, 23-24).

Στην πραγματικότητα, λοιπόν, με την δέηση αυτή, ζητούμε από τον Θεό να μας οδηγήσει στον δρόμο της συγχωρήσεως με τον συνάνθρωπό μας. Κατόπιν, ο Ιερεύς εύχεται για τον Ιερό Ναό, μέσα στον οποίο τελείται η Θεία Λειτουργία και για όσους συμμετέχουν εκείνη την στιγμή: «Υπέρ του αγίου οίκου τούτου και των μετά πίστεως ευλαβείας και φόβου θεού εισιόντων εν αυτώ του Κυρίου δεηθώμεν».

Η επόμενη δέηση μας τοποθετεί μπροστά στον Θεό, όπως τα αδύναμα και απροστάτευτα νήπια στέκονται μπροστά στον πατέρα τους, θεωρώντας τον ασπίδα υπερασπίσεως και προστασίας: «Υπέρ του ρυσθήναι ημάς από πάσης θλίψεως, οργής, κινδύνου και ανάγκης του Κυρίου δεηθώμεν».

Οι θλίψεις αποτελούν, ίσως, την μονιμότερη συνοδεία του ανθρώπου στην πορεία της ζωής του. Το ίδιο συμβαίνει και με τους κινδύνους: Πολλούς από αυτούς αντιλαμβανόμαστε, ίσως όμως, είναι πολύ περισσότεροι εκείνοι που δεν γίνονται αντιληπτοί. Ποτέ δεν θα μάθουμε από πόσες αντιξοότητες και κινδύνους μας έχει προφυλάξει ο Θεός.

Αυτό, λοιπόν, Του ζητάμε: να μην σταματήσει να μας υπερασπίζεται και να απομακρύνει από τον δρόμο μας τους κινδύνους, ιδιαίτερα εκείνους, των οποίων η αντιμετώπιση ξεπερνά τις δυνάμεις μας. Συγχρόνως, Του ζητούμε να μας δώσει

την δύναμη να απαλλαγούμε από τις χίλιες δύο ανάγκες που μόνοι μας δημιουργούμε στους εαυτούς μας. Ανάγκες βιοτικές, που διασπούν την προσήλωση στο θέλημα του Θεού. Όσο για την οργή, πόσες, άραγε, είναι οι φορές που οι αποφάσεις μας επηρεάστηκαν από το ξεχείλισμα του θυμού μέσα μας και πόσες φορές δεν μετανοήσαμε για εκείνες τις στιγμές όπου η οργή σκότισε την κρίση μας και σκλήρυνε την καρδιά μας;



Στην συνέχεια, ζητάμε από τον Θεό να μας σκεπάσει με την χάρη Του, λέγοντας: «Αντιλαβού, σώσον, ελέησον και διαφύλαξον ημάς ο Θεός τη ση χάριτι».

Ο Πλάτωνας και ο Αριστοτέλης, οι μέγιστοι των αρχαίων φιλοσόφων, δίδασκαν πως το όμοιο αναγνωρίζεται από το όμοιό του. Μόνο αν ομοιάσουμε με κάτι, μπορούμε να ενωθούμε με αυτό. Με παρόμοιο τρόπο, διαρκής ήταν η πρόσκληση του Χριστού στο κήρυγμά Του, να μοιάσουμε στον επουράνιο Πατέρα μας: «Τέλεια να είστε, δίδασκε, ώσπερ ο Πατήρ υμών ο εν τοις ουρανοίς Τέλειός εστιν» (Μτθ. 5,48).

Όπως αναφέρει ο Ιερός Χρυσόστομος, η τελειότητα του Θεού δεν έχει να κάνει τόσο με την παντοδυναμία ή την πανσοφία Του, αλλά με την αγιότητα, την μακροθυμία και την απέραντη αγάπη Του. Όποιος αποκτά σταδιακά τα χαρακτηριστικά αυτά, βρίσκει την ειρήνη μέσα του, αλλά και την ειρήνη με τους συνανθρώπους και τον Δημιουργό του.

Αυτό, λοιπόν, ζητάμε, μέσω του Ιερέως στο επόμενη δέηση: Να μας χαρίζη την κάθε ημέρα μας «τελείαν, αγίαν, ειρηνικήν και αναμάρτητον».

Αφιερώνοντας λίγη προσοχή στις ευχές, στις οποίες περιλαμβάνονται και τα «πληρωτικά», αναγνωρίζουμε καταστάσεις και κινδύνους που μας εκτροχιάζουν από τον δρόμο του Θεού. Όσο μένουμε κοντά στον Θεό, ενισχύεται ο φωτισμός της ψυχής μας και διακρίνουμε όλες αυτές τις αφύσικες καταστάσεις που παρασύρουν και σκοτίζουν την ψυχή μας. Είναι σημαντικό να αναγνωρίζουμε το σκοτάδι που μας περιβάλλει, ώστε, με ακόμη περισσότερο ζήλο, να στρεφόμαστε προς την πηγή του φωτός που δεν είναι άλλη από τον Κύριό μας.

Ας αποτελεί η κάθε ευχή της Θείας λειτουργίας ένα πνευματικό «σωσίβιο», το οποίο ρίχνει η Εκκλησία στον καθένα μας προσωπικά, μέσα στο πέλαγος της ζωής. Ένα είναι βέβαιο: Όσο επικαλούμαστε την προστασία του Κυρίου μας, τόσο οι δρόμοι μας θα παρακάμπτουν τους κινδύνους και η χαρά, αυτός ο πολύτιμος καρπός του Αγίου Πνεύματος, παρά τις αντιξοότητες που αποτελούν μέρος της ζωής μας σε αυτή την γη, δεν θα εξασθενεί ποτέ».

Αμέσως μετά την Θεία Λειτουργία, στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός ευλόγησε και έκοψε την βασιλόπιττα του Πολιτιστικού Συλλόγου Μεγάλης Χώρας «Το Ζαπάντι», παρουσία των ενοριτών και των κατοίκων της Μεγάλης Χώρας και ευχήθηκε κατάλληλα για τη νέα χρονιά.

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)